

Modes mākslinieks **Aleksandrs Pavlovs** 2019. g. 12. aprīlī viesojās Valkas novada Centrālajā bibliotēka. Telpās, kurās šobrīd atrodas bibliotēka, agrāk darbojās Valkas rajona sadzīves pakalpojumu kombināts. Aleksandrs tieši šeit sācis savu profesionālo karjeru, modelēdams un šūdams valcēnietēm apģērbu.

Tikšanās ar Valkas bibliotekārēm notika Latvijas Bibliotekāru biedrības organizētās akcijas “Bibliotekāru mode” ietvaros. Vairāku stundu garumā tas bija aizraujošs un iedvesmojošs Aleksandra stāstījums par sievietes pašapziņu, modi, stilu.

<https://www.facebook.com/valkasbiblioteka/photos/pcb.2356098271077313/2356097244410749/?type=3&theater>

Fragments no Aleksandra stāstītā par darba gaitu pirmsākumiem Valkā:

“Te strādāja Skaira Jansone, viņa bija mammas draudzene, un no viņas arī viss sākās. Man bija tā iespēja nākt uz ateljē un skatīties, kā viņas šuva. Es to smaržu atceros pat tagad, kāda šeit bija toreiz. Tur bija cehs, tur tās durtiņas pie trepēm – virsdrēbju cehs. Man dāmas deva visādus atgriezumus no ūdeļādām un dažādus mēteļaudumus un vēl kaut ko tādu, ko toreiz nemaz nevarēja dot. Viss pat pēc gramiem bija jāsalasa un jāatdod klientiem. Viss pēc gramiņiem bija, pilnīgi uz svariem varēja uzlikt – kleita plus atgriezumi, ja nav kopā kilograms, tad viss – laikam es sašuvu sev prievīti.

Bija ļoti interesanti, lelles te stāvēja, trīs galdiņi un audumi, audumi...

Foto: Valkas novadpētniecības muzeja krājums. Inv.nr. 4719

Šeit sēdēja galvenā meistare. Tieši šeit bija kabinetiņš agrāk. Man darba vieta bija tur pašā galā – tāds mazs lodziņš uz ielu iziet, un galds stāvēja tur.

Tad es pabeidzu mācīties vienā skolā. Atbraucu uz Valku, šeit pastrādāju pusotru gadu laikam. Visas dāmas man teica: tev jāiet mācīties tālāk, tev nav ko te darīt! Bija daudz klientu, daudz darba. Strādāju katru dienu līdz pulksten divpadsmitiem, vieniem. Man tā tas patika! Man tā patika šūt un visu to darīt! Mājās, atceros, vienreiz guļu. Sapnī rādās, ka es sēžu un kaut ko šuju, velku, kaut kas nesanāk, kaut kā daudz auduma... Pamostos, es sēžu pie segas un tinu to, vicinu.

Tad aizbraucu uz Rīgu, atkal izmācījos, paliku tur. 1996. gadā dibināju uzņēmumu, zīmolu un līdz šim laikam arī veiksmīgi strādāju. Pēdējos gados es pievērsos tieši pārvērtībām, kur es divās minūtēs parādu, kā apgērbties pa jaunam. Nav nemaz tik sarežģīti, ja saproti, ko dari.

Skaistumam nav vecuma, vot nav un viss. Tiešām es to zinu, jo es jau 25 gadus nodarbojos tieši ar šūšanu. Vairāk, protams, bet oficiāli no 1996. gada. Visu šo laiku es šuju, šuju katru dienu un redzu, ko un kā vajag darīt.. .

Mums visiem ir savi dzīvesstāsti... Man mamma ir nomirusi sen. Tēvs nomira kādus četrus gadus atpakaļ. Viņi nepaspēja man izstāstīt par sevi neko. Divdesmit gados man tas neinteresēja. Vecāmāte vēlāk man neko nevarēja izstāstīt – vai neatcerējās, vai slinkums. Manas meitas gan tagad saka: tēti pastāsti par savu bērnību! Tagad mēs izbrauksim pa Valku, un es pastāstīšu visus savus piedzīvojumus, tur es darīju to, šeit šito, tur gāju, tur negāju, tur mēs to darījām, šeit mācījos, vēl kaut ko pastāstīšu. Tādu ekskursiju uztaisīšu – kādu stundiņu. Viņām ir interesanti!”